

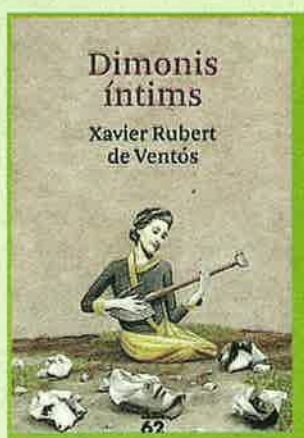
La tria per Andreu Loncà

DIMONIS

Fa fred. Se sent com un funcionari rus mort de fred cofat amb abric i bufanda per suportar el fred hivern que s'acosta sense calefacció.

Al davant, l'autor veu un munt de llibres de poesia, revistes, quaderns, un mòbil, certs diaris personals que més aviat et destremen, com ara *Els dimonis íntims* de Xavier Rubert de Ventós, que és un belluguet mental. Un cul del Jaumet de les idees. És un diari estrany, particular, que necessita relectures i manual d'ús. No es pot agafar per enlloc. Ha quedat parat de la mena d'escriptura que li sembla nerviosa, plàstica, impudorosa, viada de pensaments fugaços, i com si fos acostumada a anar i venir d'un continent a l'altre, d'un record a l'altre, d'un moment a l'altre. Ha estat un comentari llegit a l'*Ara* que li ha centrat una mica: tornar a casa, després d'un llarg viatge en avió des de Nova York, quan no hi resta ningú i només hi queda el rastre dels fills adolescents que han deixat la casa damunt davall. Experiència molt novel·lesca. També ha subratllat un pensament encertat: els pares dediquen tota l'energia emotiva i intel·lectual a la feina i obliden els fills.

Després, l'autor pensa que deu la síndrome de la tristesa que sent en acabar una obra plena, que t'omple de joia i energia com aquell *Victus* de Sánchez Piñol que va acabar fa dies –gràcies, Carles Porta, per citar-lo generosament, en un ofici, com tots, aspre i anònim, que demana treball i a penes se'n veu el resultat. Un matí, però, l'autor trobà un amable i somrient treballador de La Caixa que li encaixà la mà i li somrigué al taulell del banc. S'ha de tenir humor i bonhomia per somriure en un banc amb la tensió elèctrica que es veu i es palpa arreu, especialment als bancs. I li digué que, algun cop, en llegir l'article dominical s'emocionà. Llavors l'autor se sent estovat, moderadament content. Al cafè, una amiga amable i perspicaç li indicà que sap conjugar la part emocional i la part de les idees. Potser sí. Però per què escriu "l'autor"? Perquè ha estat un magnífic constructor de refugis contra l'adversitat i necessita enviar missatges xifrats als que en viuen fora del seu refugi? Per què creu que un article dominical amb el cafè i una mica de sol pot fer més amable el matí del món?

LLIBRES.

Títol: Dimonis íntims

Autor: Xavier

Rubert de Ventós

Editorial: Edicions

62